

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B. B.**, bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. P. T., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **B., s.r.o.**, so sídlom v B., IČO X., o zaplatenie 4 979,08 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 12 C 4/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2009 sp. zn. 16 Co 253/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2009 sp. zn. 16 Co 253/2009 a rozsudok Okresného súdu Zvolen z 3. júna 2009 č.k. 12 C 4/2008-101 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súde Zvolen na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 3. júna 2009 č.k. 12 C 4/2008-101 žalobu v celom rozsahu zamietol; žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 1 212,76 € na účet JUDr. P. P., advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia; žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen 338,64 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Predmetnou žalobou si žalobca uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie 150 000 Sk s X. % ročným úrokom z omeškania zo sumy 150 000 Sk od 21. augusta 2006 do zaplatenia titulom uzavretých zmlúv o pôžičke (3 x 60 000 Sk a 1x 30 000 Sk). Vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že vložil 3. mája 2005, 19. apríla 2005 a 10. júna 2005 do účtovníctva žalovaného finančné prostriedky spolu vo výške 150 000 Sk, a preto žalobu zamietol. Návrhu právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania uskutočneného 3. júna 2009 súd nevyhoviel, keď kolíziu pojednávania právneho zástupcu žalobcu nepovažoval za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania vzhľadom na možnosť

substitučného zastúpenia advokáta. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 24. septembra 2009, sp. zn. 16 Co 253/2009 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil; žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver. Poukázal na dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, v celom rozsahu sa s nimi stotožnil a odkázal na ne. K námietke žalobcu, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom uviedol, že súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia sa s touto námietkou vysporiadal a správne konštatoval, že kolízia pojednávania právneho zástupcu žalobcu nie je dôvodom na odročenie pojednávania. Ďalej konštatoval, že na pojednávani 13. februára 2009 žalobca po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p, najprv uviedol, že nemá ďalšie návrhy na dokazovanie a následne požiadal súd, že sa chce ešte poradiť so svojim právnikom, z tohto dôvodu mu súd poskytol lehotu na doloženie plnej moci do 18. februára 2009. Splnomocnenie právny zástupca žalobcu predložil 18. februára 2009. Súd prvého stupňa 3. júna 2009 bez prítomnosti účastníkov konania iba za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného vo veci meritórne rozhodol. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, jeho prípustnosť odôvodnil tým, že postupom súdu prvého stupňa a postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.]. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania. V dovolaní namietal nesprávnosť postupu súdu prvého stupňa, ktorý napriek ospravedlneniu jeho právneho zástupcu z 27. mája 2009 (pre kolíziu pojednávania na Okresnom súde Bratislava IV) neodročil pojednávania nariadené na 3. júna 2009, i keď uviedol, že žalobca trvá na jeho osobnej účasti na pojednávani, toto uskutočnil, dokazovanie ukončil a vo veci meritórne rozhodol. Na uvedenom pojednávani žalobca chcel navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. Uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania riadne odôvodnil a podložil relevantnými dokladmi a zároveň uviedol, že

žalobca na pojednávaní 13. februára 2009 práve z tohto dôvodu požiadal o jeho odročenie (ako aj preto, že žalovaný je právne zastúpený). Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že jeho právny zástupca si mal zabezpečiť substitučné zastúpenie. Na uzavretie substitučného splnomocnenia je potrebný súhlas mandanta, ako aj iného advokáta, a ten v krátkom čase, aj s oboznámením sa so spisom nebolo objektívne možné zabezpečiť. V ospravedlnení neúčasti žalobca trval na tom, aby ho zastupoval na pojednávaní JUDr. P. T.. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2000 sp. zn. 3 Cdo 16/2001 (R 41/2002), podľa ktorého „dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom môže byť aj kolízia s iným pojednávaním právneho zástupcu účastníka konania, ak od účastníka konania nemožno spravodlivo požadovať, aby si zvolil iného zástupcu“, rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (K. proti Slovenskej republike), Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 259/2004 i na rozhodnutia krajských súdov. Vyčítal súdu prvého stupňa, že tento vo svojom rozsudku neuviedol dôvody, prečo kolízia pojednávania nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. V dovolaní ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že

je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., ani sa nejedená o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobcu mohlo byť prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nižších stupňov bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania.

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol na pojednávaní 3. júna 2009 v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, na osobnej účasti ktorého žalobca trval i napriek písomnému ospravedlneniu žalobcu a jeho žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu neprítomnosti jeho právneho zástupcu na pojednávaní pre kolíziu pojednávania.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Z uvedeného vyplýva, že materiálne jadro procesných práv, ktoré musia byť účastníkom konania zabezpečené v procesnom postupe súdu, sa významne dotýka (koncentruje) prípravy, priebehu i výsledkov ústneho pojednávania v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré zásadným spôsobom ovplyvňuje zisťovanie skutkového stavu veci (počnúc právom navrhovať dôkazy, byť účastný vykonávania dôkazov, možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a pod.) a v konečnom dôsledku mať procesnú možnosť vyjadriť sa i k právnej stránke veci. Dodržanie procesných podmienok umožňujúcich súdu vykonať súdne pojednávanie v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. sa stáva rozhodujúcim faktorom pre zabezpečenie a naplnenie procesných práv účastníkov konania a ich možnosti konať pred súdom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Obsahom tohto základného práva nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Kolízia dvoch pojednávanií toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytyčeného pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (viď I. ÚS 68/1998).

Dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom môže byť aj kolízia s iným pojednávaním právneho zástupcu účastníka konania, ak od účastníka nemožno spravodlivo požadovať, aby si zvolil iného zástupcu. Ak v takom prípade súd, napriek žiadosti o odročenie pojednávania, prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti účastníka a jeho právneho zástupcu, odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (R 41/2002, R 32/2002).

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych.

Súd prvého stupňa na pojednávaní 3. júna 2009 vykonal dokazovanie bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. keď oboznámil obsah listinných dôkazov a zopakoval dôkazy prečítaním výpovede žalovaného i svedkyne, uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Odvolací súd, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania verejne 24. septembra 2009 vyhlásil rozsudok, v odôvodnení ktorého (o.i.) poukázal, že kolízia pojednávanií právneho zástupcu žalobcu nie je dôvodom na odročenie pojednávania, pretože právny zástupca žalobcu mal možnosť (vzhľadom na čas odkedy sa dozvedel o termíne pojednávania) zabezpečiť účasť žalobcu na pojednávaní i substitučné zastúpenie.

V zmysle § 24 O.s.p. sa účastník môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí, pričom si ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta; jemu udelené plnomocenstvo nemožno obmedziť (§ 25 ods. 1 O.s.p.). Zástupca, ktorému bolo udelené plnomocenstvo pre celé konanie, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho-ktorého prípadu. Dôležitým dôvodom je totiž i kolízia s iným pojednávaním zástupcu, ak nemožno od účastníka spravodlivo žiadať, aby si zvolil iného zástupcu, nakoľko tu existuje zákonný dôvod, ktorý vylučuje zastúpenie iným advokátom - § 16 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (obdobne Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 252/2009, sp. zn. 5 Cdo 26/2010).

V prejednáwanej veci postup súdu prvého stupňa nebol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. Uvedené ustanovenie určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby mohol súd vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu: riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Dovolací súd na rozdiel od odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa dospel k záveru, že druhá z uvedených podmienok v danom prípade splnená nebola, pretože dôležitým dôvodom je totiž i kolízia s iným pojednávaním zástupcu, ak nemožno od účastníka spravodlivo žiadať, aby si zvolil iného zástupcu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v konaní zastúpený advokátom JUDr. P. T. na základe plnomocenstva zo 17. februára 2009 (č.l. 81 spisu). O termíne pojednávania pred súdom prvého stupňa stanoveného na 3. júna 2009 bol žalobca upovedomený 20. mája 2009 a právny zástupca žalobcu 27. mája 2009 (čl. 85 spisu). Právny zástupca žalobcu včas – podaním z 27. mája 2009 (doručeným súdu prvého stupňa 29. mája 2009 – čl. 88 spisu) ospravedlnil svoju neprítomnosť i neúčast' žalobcu na pojednávaní 3. júna 2009, ktorú odôvodnil svojou kolíziou skôr nariadeného pojednávania

vo veci na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. 25 C 21/2009 (20. apríla 2009) s tým, že žalobca trvá na jeho účasti v konaní, t.j. nesúhlasí s tým, aby ho zastupoval iný advokát, a žiada o odročenie pojednávania. Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu sa o kolízii pojednávania dozvedel len 6 dní pred nariadeným pojednávaním (27. mája 2009 – 3. júna 2009) nemožno spravodlivo od žalobcu požadovať, aby si za 6 dní (z toho 2 dni sú dňami pracovného pokoja – 30. a 31. máj 2009) zvolil počas prebiehajúceho konania ďalšieho (nového) zástupcu, tomuto udelil plnomocenstvo a zároveň, aby takto ustanovený zástupca mal i dostatok času na riadnu prípravu i prevzatie zastúpenia (spravidla 5 dní). Súd nemôže preskúmať dôvody, ktoré viedli účastníka konania k záveru, že neumožnil advokátovi nechať sa zastúpiť iným advokátom. Za tohto stavu nemožno prisvedčiť názoru odvolacieho súdu, že právny zástupca žalobcu o termíne pojednávania vedel včas a mal možnosť zabezpečiť svoje substitučné zastúpenie.

Za tejto skutkovej situácie dovolací súd vzhliadol v postupe súdu prvého stupňa nesprávnosť, v dôsledku ktorej bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., na ktorú nesprávnosť neprihliadal ani odvolací súd a tento nedostatok nenapravil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť všeobecne platný princíp, podľa ktorého prípadné zásahy do základných ľudských práv a slobôd (čl. 38 ods. 2 Listiny v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), a teda aj ich obmedzenia, musia byť interpretované reštriktívne a nie extenzívne. Pritom je potrebné najmä rešpektovať zásadu, že pri obmedzení základných práv a slobôd musí byť zachovaná ich podstata a zmysel, a že takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, ako pre ktoré boli stanovené. Ak teda podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. platí že, ak sa riadne predvolaný účastník (jeho právny zástupca) nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy, zjavne túto zákonnú výnimku zo základného práva zakotveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nie je možné chápať spôsobom rozširujúcim.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že žalobcovi bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že vo veci prebehlo pojednávanie na súde prvého stupňa bez

účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu i keď k uvedenému postupu neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., čím súd neumožnil žalobcovi zúčastniť sa vykonania dokazovania a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Tomuto právu zodpovedá podľa názoru dovolacieho súdu povinnosť súdu umožniť účastníkovi konania, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže obsahovať zistenia významné pre rozhodnutie súdu (I. ÚS 76/96). K dôkazom vykonaným bez účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie patrili aj dôkazy vykonané na pojednávaní súdu 3. júna 2009.

Podľa § 169 ods. 2 prvá veta O.s.p., písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval, alebo uznesenia, ktoré sa týka vedenia konania, nemusí obsahovať odôvodnenie.

Uznesenie, ktorým súd založil svoj procesný postup v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. je uznesením, ktoré sa týka vedenia konania a v zmysle vyššie citovaného ustanovenia tento typ uznesení nemusí obsahovať písomné odôvodnenie, keď postačujúcim je aj ústne odôvodnenie vyhláseného rozhodnutia. Dôvody tohto uznesenia vyplývajú aj z rozsudku súdu prvého stupňa (viď strana 3 odsek prvý rozsudku), podrobené tiež odvolaciemu prieskumu (strana 2 odsek 9 rozsudku odvolacieho súdu), tento procesný postup súdov bol dostatočne odôvodnený a zrejmy i dovolaciemu súdu pri jeho prieskumnej činnosti. Z uvedeného dôvodu nemožno prisvedčiť námietkam dovolateľa vzťahujúcim sa k nepreskúmateľnosti, nedostatočnom odôvodnení, či prípadnej arbitrárnosti rozhodnutia vydaného v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. a rozhodnutia o jeho preskúmaní odvolacím súdom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001

uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. 4 Cdo 165/2003). So zreteľom na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu a zistenej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, dovolací súd sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na zistenú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. rozsudky súdov oboch nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§243b O.s.p.), pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôžu byť považované za správne.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská